

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

נג.

עין משפט
נר מצוה

לג א מיי פ"א מהלכות
אסורי ביאה הלכה ו
סנהדרין הלכה ו
סנהדרין הלכה ו
לד ב מיי שם הלכה ד
ופקד ט"ו מהלכות
סנהדרין הלכה ו סנהדרין
הלכה ו סנהדרין
הלכה ו
לז ג מיי פ"א מהלכות
סנהדרין הלכה ו פ"ב
מהלכות ע"מ הלכה ו
סנהדרין הלכה ו
לז ד מיי פ"א מהלכות
סנהדרין הלכה ו פ"ג
מהלכות ע"מ הלכה ו
סנהדרין הלכה ו
לז ה מיי פ"א מהלכות
סנהדרין הלכה ו פ"ד
מהלכות ע"מ הלכה ו
סנהדרין הלכה ו
לז ו מיי פ"א מהלכות
סנהדרין הלכה ו פ"ה
מהלכות ע"מ הלכה ו
סנהדרין הלכה ו
לז ז מיי פ"א מהלכות
סנהדרין הלכה ו פ"ו
מהלכות ע"מ הלכה ו
סנהדרין הלכה ו
לז ח מיי פ"א מהלכות
סנהדרין הלכה ו פ"ז
מהלכות ע"מ הלכה ו
סנהדרין הלכה ו
לז ט מיי פ"א מהלכות
סנהדרין הלכה ו פ"ח
מהלכות ע"מ הלכה ו
סנהדרין הלכה ו
לז י מיי פ"א מהלכות
סנהדרין הלכה ו פ"ט
מהלכות ע"מ הלכה ו
סנהדרין הלכה ו

קמייפ"לגי בפלוגתא דר' שמעון ורבנן. תימה ור' ישמעאל
דלמר לעיל (דף נא). ארוסה יאשה לשריפה ולא
נשואה מני"ל דאשת איש חזקה דר' מר' יאשיה ממחמת מדסכר כר'
שמעון דשריפה חמורה סכר נמי כותמיה דמיי קיל וכדכרי נמי לא
מני דריש דמקשי אימא שריפה ולי"מ
לשנויי מדלמר רחמנא צת כהן
בשריפה מכלל דהאי לאו בשריפה
דילמלא ה"מ ארוסה אכל נשואה
אימא בשריפה ועוד קשה בסוף פירקין
(דף יט: טו) איכא למ"ד דמוקי רבי כרבי
ישמעאל וי"ל דאין סברא להחמיר
בנשואה צת ישראל טפי מבארסורה ואף
על גב דפריך הכא אימא שריפה
ה"מ לשנויי הכי אלמא דאשת שריפה
והך שנייה לא מני לשנויי למאי
דמוקי רבי כרבי ישמעאל:

דא"י כמות יומתו גמרי עד הגמרי
מאוב וידעוני ליגמרי מא"א.
תימה אי"כ ג"ש מאי אהני דכלאו
הכי סתם מיתה חנק וי"ל דלאו
דווקא מא"א דאיכא למימר דליגמר
מרוצת דהוי צבייף:
משום אם ומשום אשת אב. הא
דלא קמני אי"א משום
דהכא לחצר מיתה אי"י: **הא** י"ת
י"ה קידושין בגוזה. אפילו ר' יהושע
דלמר בפרק החולק (במות דף יט. עט)
אין ממזר אלמא מיידי מיתות צ"ד
מודה דלא תפסי קידושין צביידי כריתות
כדלרשינו מקרא בסוף (לומר) קדושין
דף סח. וצ"פ"ק דצ"מ (דף טו: טז) למר
אדם יודע שאין קידושין מופסין בלחמתו
משמע דליכא מאן דפליגי והא דמשמע
ככל דוכתא דממוזות מלי בתפיסת
קידושין היינו דלא כרבי יהושע:
ותיבוי

לית דאי כמות יומתו גמרי עד הגמרי מאוב וידעוני ליגמרו מאשת איש:
מתני' אלו הן הנסקלין הבא על האם ועל אשת האב ועל הכלה
ועל הזכור ועל הבהמה והאשה המביאה את הבהמה והמגדף והעובד
עבודת כוכבים והנותן מזוהו למולך ובעל אוב והמחלל את
השבת והמקלל אביו ואמו והבא על נערה המאורסה והמסית והמדיח
המכשף וכן סורר ומורה והבא על האם הייב עליה משום אם ומשום
אשת אב רבי יהודה אומר אינו חייב משום אם אלא משום בלכד והבא
על אשת אב חייב משום אשת אב ומשום אשת איש בין בחיי אביו
בין לאחר חייבת אביו בין מן האירוסין בין מן הנישואין **הבא על**
כלתו חייב עליה משום כלתו ומשום אשת איש בין בחיי בנו בין לאחר
מיתת בנו בין מן האירוסין בין מן הנישואין: **גמ'** תניא רבי יהודה אומר
אם לא היתה אמו ראויה לאביו אינו חייב משום האם בלכד מאי אינה
ראויה לו אילימא חייבת וריותו וחייבי מיתות בית דין מכלל דרבנן סברי
אע"ג דאינה ראויה לו הא לית ליה קידושין בגוזה אלא חייבי לאוין
ור' יהודה סבר לה כרבי עקיבא דאמר אין קידושין בגוזה אלא חייבי לאוין
מתיב רב אושעיא איסור מצוה ואיסור קדושה חולצות ולא מתיבמות
איסור

הכי גרסינן בשלמא לר' יוסן דמפרש רבי טעמא: ממאי דאיכא
חנק בעולם. צמימת צ"ד דילמלא אין מיתות צ"ד אלמא שלש קלה
שצדן בסייף: ארבע מיתות. בשמן הנקוב להן וכיון שלא פירש למי
נתן חנק על כרחיך קלה היא מכולן
למשכה להחמיר עליה אלמא להקל
עליה לשיכר לא הולך בפרש: שאר
הנסקלין. דלאו עבודת כוכבים ועברה
המאורסה וחולל שבת ואוב וידעוני
ומגדף דהנך כתיבי צהו סקילה ו
וכוליה שאר הנסקלין לא כתיבא צהו
סקילה צהויה וגמרינן להו לקמן
בגזירה שזה דאוב וידעוני: צמאי
גמרי. אלו תיבה מופנית לגזירה שזה
דמיהם צם או מות יומתו: א"ל רב
אחא מדפסי לרבינא. הא לא"ר זירא
לאצבי צמאי גמרי מאי הוה קשיא ליה
לרבי זירא אי הוה גמרי צמות יומתו:
אי נימא אשם איש קא קשיא ליה.
אמאי קרי ליה מיתה סתם ובחנק
תיגמר מינה ג"ש מאוב וידעוני כי
היכי דגמרינן כל הנסקלין דלא כתיב
צהו אלמא מות יומתו סתמא וגמרינן
להו מותם: מנה אצבו ואמו. אמרינן
לקמן דמיתתו בחנק צאלו הן הנחנקין
(דף פד:) וקשיא ליה לגמריה לסקילה
מאוב וידעוני ומאי קשיא ליה אדגמר
מאוב וידעוני לגמריה מאשת איש
דהכי שפיר דכיון דאיכא למיגמר קלה
ואיכא למגמר חמורה אי אשה
רשאי למשכה להחמיר: לגמרו מא"א.
דלמרינן דליקין רשאי למשכה
להחמיר הלכך צדמיהם צם גמרי:
מתני' אלו הן הנסקלין. דכתיב
צהו סקילה הא כתיב צהו דלא כתיב
צהו סקילה כתיב צהו דמיהם צם
וגמרינן מאוב וידעוני: והאשה
המביאה את הבהמה. עליה: והנוסן
מזוהו ומולך. צבדו האי תנא מולך
לאו עבודת כוכבים הוא מדתנן
עבודת כוכבים ותנא מולך אלמא חק
העבודת כוכבים צעלמא הוא ורחמנא
חייב עליה סקילה והכי אמרינן בגמ' (ט:
אוב וידעוני. צמתניתין לקמן (דף סה.)
מפרש להו: והמקלל אביו ואמו.

קלון אצבו ואמו ומולך שם שמים
לצטלה: והמסית. עיר הנדחת. לקמן צאלו הן
הנחנקין (דף פט:) מפרש לה מנא לן
דבסקילה: משקף. בגמרא (דף סו.)
ליקף לה מנא לן דבסקילה: הכא על
האם. צשווג חייב עליה שמי טטאות
צבוליהו עריות כתיב צהו כרת וכתיב
צהו חלוק טטאות ואפילו בגוף אחד
דלחמרינן צפרק צתרא דמסקת מכות
(דף טז.) לחייבו על אחתו שתיים שהיא אחתו מאביו ואחותו מאמו) והכא נמי כתיב צהו חלוק לרבנן דמפרש בגמרא (דף טז.) משום אשם אב. אשם אב חייב עליה משום אם אלא משום בלכד והבא על אשת אב חייב משום אשת אב ומשום אשת איש בין בחיי אביו בין לאחר חייבת אביו בין מן האירוסין בין מן הנישואין: גמ' תניא רבי יהודה אומר אם לא היתה אמו ראויה לאביו אינו חייב משום האם בלכד מאי אינה ראויה לו אילימא חייבת וריותו וחייבי מיתות בית דין מכלל דרבנן סברי אע"ג דאינה ראויה לו הא לית ליה קידושין בגוזה אלא חייבי לאוין ור' יהודה סבר לה כרבי עקיבא דאמר אין קידושין בגוזה אלא חייבי לאוין מתיב רב אושעיא איסור מצוה ואיסור קדושה חולצות ולא מתיבמות איסור

אין לי. אי לא כתיב אלמא
יומת. אלא מיתה
הכתובה רבי סייף (לפי
הח.) מנין שאם אי אשה
יכול כו'. ענו שיהיה
בפסוק ונזרה ונחמה יול
לחוק בן זון אן לנועבו
(ב"מ ל"א.) ענו שיהיה
משקף או שיהיה לו נזר
מפסק אשה ויהיה לילית בו
קן או אן (קטן ט"ב.)
ת"ל מות יומת. ריבויא
הוא (לפי ט"ה.) דאמר
אין קידושין תופסין
בחיבי לאוין. אין
קידושין תופסין לאשה
האסורה על המקדשה
גלאו. ורבנן פליגי עליה
ואמרי צביידי כריתות הוא
דלא תפסי אכל צביידי לאוין
תפסי (סוטה י"ח) צהולין
(מד:) צביתות המחזיר
גרושתו ר"ע אומר אין לו
צה קדושין (כתובות ס"ג)
אין דקמני (במות ט"ז) סלן
ועשה כ"ז חמור אין לחצר
לחלוק כלום. כלומר אין
המאמר תופס בה דקם ליה
השתא בלא יבנה ואמר
בגמרא מנא כ"ז אומר אין
הדברים הללו אמורים אלמא
לדברי ר"ע שיהיה עשה
חלולה כעבור (קדושין ס"ח.)

א) צ"מ לא: עליל מה:
לקמן ע"ב: (ט) ענין
מוקפת לקמן ד. ד"ה
הכא.) א) ומסקתה פ"ה:
ד) נבסדר המשנה עליה:
ה) וצמית: י) וצ"מ:
ו) צמית כ. כ. מ. א) וצ"מ:
ז) ע"ב: שם כ"ז צבירה
המאורסה. ומדבר טו
חלילול שבת. ומקדש כ' צביר
וידעוני. שם כ"ז צביר:
ח) צ"מ: חק הדין.
ט) לקמן סד. א) וצ"מ
רש"י.

תורה אור השלם

א. ור' באיבה הנהו כידו
ובמה מות יומת הפכה
רצח הוא נאל הדם יומת
את הרצח בפגועו י
במדבר לה כא

גליון הש"ס

רש"י ד"ה איסור מצוה
ובר' ואינו זו חיבי לאוין.
וכ"כ רש"י ב"מ דף פד
ע"א וכתבי שם לתורה על
זה. וכתב מלמדי שמד צהו
בשאלת אריה ס"ס לג:

מוסף רש"י

אין לי. אי לא כתיב אלמא
יומת. אלא מיתה
הכתובה רבי סייף (לפי
הח.) מנין שאם אי אשה
יכול כו'. ענו שיהיה
בפסוק ונזרה ונחמה יול
לחוק בן זון אן לנועבו
(ב"מ ל"א.) ענו שיהיה
משקף או שיהיה לו נזר
מפסק אשה ויהיה לילית בו
קן או אן (קטן ט"ב.)
ת"ל מות יומת. ריבויא
הוא (לפי ט"ה.) דאמר
אין קידושין תופסין
בחיבי לאוין. אין
קידושין תופסין לאשה
האסורה על המקדשה
גלאו. ורבנן פליגי עליה
ואמרי צביידי כריתות הוא
דלא תפסי אכל צביידי לאוין
תפסי (סוטה י"ח) צהולין
(מד:) צביתות המחזיר
גרושתו ר"ע אומר אין לו
צה קדושין (כתובות ס"ג)
אין דקמני (במות ט"ז) סלן
ועשה כ"ז חמור אין לחצר
לחלוק כלום. כלומר אין
המאמר תופס בה דקם ליה
השתא בלא יבנה ואמר
בגמרא מנא כ"ז אומר אין
הדברים הללו אמורים אלמא
לדברי ר"ע שיהיה עשה
חלולה כעבור (קדושין ס"ח.)

רבינו חננאל
ארכיבוביכו כו: תניא כל
מקום שנאמר מיתה
בתורה סתם אי אשה רשאי
למורשה להתחיר עליה
אלא להקל עליה דברי ר'
יאשיה רבי אומר נאמר
מיתה בדי שמים ונאמר
[מיתת] בדי אדם מות
יומת הנהו והנאפת
וכיזא בה מה מיתה בידי
שמים מיתה שאין בה
ורוש פ"י חבלה אף מיתה
האמורה בדי אדם מיתה
שאין בה ורוש כו: אמר
רבה ד' מיתות גמרא גמרי
לה. כלומר הלכה למשה
מסיני א"ר זירא לאביי
שאר הנסקלין דלא
מפירשא להו סקילה
דגמרי מאוב וידעוני במאי
גמרי במות יומת גמרי או
בדמיהם דמיהם במ גמרי.
כלומר כל דכתיב ביה
דמיהם במ בסקילה כמו
אוב וידעוני ואסקינא מכה
אצבו ואמו קא קשיא ליה
אי אמרינן ליגמרי במות
יומת (למיתו ולמיגמר)
מאוב וידעוני בסקילה.
נימא הכי עד דגמרי מאוב
וידעוני בסקילה ליגמרו
מאשת איש במות יומת
בחנק דכל מיתה סתם אי
אחה רשאי למורשה
להחמיר עליה אלא להקל
עליה. א"ל שאר הנסקלין
גופייא קהו קשיא ליה דאי
במות יומת גמרי מאוב
וידעוני ליגמרו מאשת
איסור

אשם אב חייב עליה משום אם אלא משום בלכד והבא על אשת אב חייב משום אשת אב ומשום אשת איש בין בחיי אביו בין לאחר חייבת אביו בין מן האירוסין בין מן הנישואין: גמ' תניא רבי יהודה אומר אם לא היתה אמו ראויה לאביו אינו חייב משום האם בלכד מאי אינה ראויה לו אילימא חייבת וריותו וחייבי מיתות בית דין מכלל דרבנן סברי אע"ג דאינה ראויה לו הא לית ליה קידושין בגוזה אלא חייבי לאוין ור' יהודה סבר לה כרבי עקיבא דאמר אין קידושין בגוזה אלא חייבי לאוין מתיב רב אושעיא איסור מצוה ואיסור קדושה חולצות ולא מתיבמות איסור

אשם אב חייב עליה משום אם אלא משום בלכד והבא על אשת אב חייב משום אשת אב ומשום אשת איש בין בחיי אביו בין לאחר חייבת אביו בין מן האירוסין בין מן הנישואין: גמ' תניא רבי יהודה אומר אם לא היתה אמו ראויה לאביו אינו חייב משום האם בלכד מאי אינה ראויה לו אילימא חייבת וריותו וחייבי מיתות בית דין מכלל דרבנן סברי אע"ג דאינה ראויה לו הא לית ליה קידושין בגוזה אלא חייבי לאוין ור' יהודה סבר לה כרבי עקיבא דאמר אין קידושין בגוזה אלא חייבי לאוין מתיב רב אושעיא איסור מצוה ואיסור קדושה חולצות ולא מתיבמות איסור

אשם אב חייב עליה משום אם אלא משום בלכד והבא על אשת אב חייב משום אשת אב ומשום אשת איש בין בחיי אביו בין לאחר חייבת אביו בין מן האירוסין בין מן הנישואין: גמ' תניא רבי יהודה אומר אם לא היתה אמו ראויה לאביו אינו חייב משום האם בלכד מאי אינה ראויה לו אילימא חייבת וריותו וחייבי מיתות בית דין מכלל דרבנן סברי אע"ג דאינה ראויה לו הא לית ליה קידושין בגוזה אלא חייבי לאוין ור' יהודה סבר לה כרבי עקיבא דאמר אין קידושין בגוזה אלא חייבי לאוין מתיב רב אושעיא איסור מצוה ואיסור קדושה חולצות ולא מתיבמות איסור